

svršků z najatých místností jest k zachování zákonného zástavního práva, svršky ty pro nájemné postihujícího, třeba, by byly svršky zájemně popsány, se nerozeznává, jakým způsobem se zájemně popsání stane, zda jako prozatímní opatření (dvorský dekret ze dne 5. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s. a čl. XIII. uvoz. zák. k ex. ř.) či v exekuci sepsáním a popsáním podle § 253 ex. ř. Účelu, jemuž má zájemní popsání v § 1101 obč. zák. stanovené sloužiti, by totiž bylo v patrnost uvedeno, které svršky se v najatých místnostech nebo na pachtovaném objektu nacházejí, dosáhne se stejně jak jich sepsáním v prozatímním opatření tak exekučním sepsáním a popsáním podle § 253 ex. ř. a bylo by též zbytečno, když svršky byly již exekučně popsány, je ještě jinak zájemně popisovati (Gl. U. n. ř. 5358). Uvésti jest, že zákon zájemně popsání za všech okolností nepožaduje. V případě uvedeném v § 1101 obč. zák. v odstavci prvním poslední věta, když totiž vnesené svršky byly na soudní opatření z najatých místností nebo z pachtovního objektu odstraněny, stačí, když pronajímatel své zástavní právo k odstraněným svrškům zavčas, ve lhůtě tří dnů, ohlásí. Rekursní soud, přihlížeje, a to právem k tomu, že svršky před odstraněním byly pro pohledávku Karla P-a z nájemného exekučně zájemně popsány, nepochybil tedy, když výtěžek za svršky při jeho rozvrhu přikázal před ostatními pohledávkami na pohledávku Karla P-a.

Čís. 8031.

Oprava rozsudku podle § 419 c. ř. s. jest přípustna v každé době, i po pravomoci rozsudku, a to i z moci úřední. Opravou se rozsudek v původním svém znění mění a upravuje tak, jak měl správně zníti v době vydání.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, R I 350/28.)

Pravoplatným rozsudkem ze dne 3. dubna 1923 byl dlužník odsouzen platiti věřitelce výživné měsíčních 182 Kč. Usnesením ze dne 11. listopadu 1927 byla písařská chyba v rozsudku opravena v ten rozum, že místo 182 Kč má býti správně 132 Kč. Soud první stolice povolil exekuci pro dlužné výživné, vzav za základ 182 Kč, prisouzených rozsudkem ze dne 3. dubna 1923. Rekursní soud vyhověl dlužníkovu rekursu potud, že povolil exekuci pouze ku vydobytí výživného měsíčních 132 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Opravu rozsudku podle předpisu § 419 c. ř. s., lze provést v každé době i z moci úřední, tedy i po jeho právní moci. Ježto v tomto případě usnesení ze dne 11. listopadu 1927, opravu nařizující, nebylo napa-

deno, byl jím původní rozsudek v mezích opravy ve svém výroku změněn a měl k této změně již prvý soud při povolení exekuce tím spíše přihlížeti, když sám exekuční návrh se výslovně dovolával tohoto opravného usnesení. Mylným jest názor stěžovatelky, že právní účinky opravného usnesení nemohly způsobiti zpětnou změnu rozsudku, ježto prý tento nabyl dříve již formelní právní moci. Vždyť zákon připouští opravu podle § 419 c. ř. s. kdykoli a touto opravou se rozsudek v nesprávném svém původním znění mění a upravuje tak, jak v době vydání měl správně zníti a má se podle § 422 c. ř. s. oprava provésti přímo v prvopise rozsudku i ve všech jeho vyhotoveních, které za tím účelem měly býti od stran vyžádány.

Čís. 8032.

Advokátní tarif.

Sazbami advokátního tarifu není dotčeno právo účastníků smluviti se o výši odměny.

Za nadprůměrné úkony nelze při společenství v rozepři přisouditi méně, než činí sazební odměna s přírážkou za společenství v rozepři. Přírážku tu nelze přiznati z položek pracovních odměn, byly-li přiznány vyššími částkami, než jsou stanoveny v sazbách.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, Rv I 984/27.)

Žalující advokát domáhal se na žalované obci nedoplatku palmárního účtu 13.396 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud přisoudil žalobci pouze 6868 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobce, k dovolání žalované zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní v rozsahu zrušení dále jednal a nový rozsudek vynesl. K dovolání žalobcovu odvětil

v d ů v o d e c h:

Žalobce opírá své dovolání o dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Spatřuje je předně v tom, že odvolací soud se nedržel při posuzování přiměřenosti žádaných odměn posudku advokátní komory, který podala podle § 28 písm. f) advok. řádu, a kterým jsou veškeré položky účtu prohlášeny za úplně přiměřené. Poukazuje i k tomu, že obecní úřad v B. oznámil, že se bezvýjimečně podrobuje výroku advokátní komory a dokládá, že sám před zahájením sporu žádal výbor advokátní komory za rozhodnutí, k němuž prý nedošlo pouze proto, že žalovaná obec neučinila proti advokátní komoře prohlášení, že se bezpodmínečně podrobuje jejímu výroku a nikoli z důvodu uvedeného soudem druhé stolice, že on se nepodrobil výroku advokátní komory. Výtku tuto činí neprávem. Z toho, co žalobce sám uvedl, plyne, že strany neprojevíly k výboru advokátní komory, že